

Versete călăuzitoare: Exodul 10.8-11

Exodul 10.8-11: *Și i-au întors pe Moise și pe Aaron la faraon. Și el le-a zis: „Mergeți, slujiți Domnului Dumnezeului vostru! Cine și care vor merge?” Și Moise a zis: „Vom merge cu tinerii noștri și cu bătrânii noștri, cu fiii noștri și cu fiecele noastre, cu turmele noastre și cu cirezile noastre vom merge, pentru că avem o sărbătoare pentru Domnul!” Și el le-a zis: „Așa să fie Domnul cu voi, cum vă voi lăsa eu să plecați, pe voi și pe pruncii voștri! Vedeți că răul este înaintea voastră! Nu așa; mergeți deci voi, bărbații, și slujiți Domnului, pentru că aceasta doriți.” Și au fost dați afară dinaintea feței lui faraon.*

Aceste cuvinte conțin o învățătură foarte serioasă pentru toți părinții creștini și dezvăluie totodată intenția vicelană a lui satan: dacă satan nu poate ține părinții în Egipt, el încearcă să rețină cel puțin copiii, pentru ca în felul acesta să slăbească mărturia pentru adevărul lui Dumnezeu, să împiedice glorificarea lui Dumnezeu în poporul Său și poporului însuși să-i răpească binecuvântarea. Părinții în pustie și copiii în Egipt, ce contradicție! Aceasta este cu totul contrar gândurilor lui Dumnezeu și face imposibilă glorificarea Sa în umblarea poporului Său.

„Tu și casa ta”

Cât de straniu este, când părinții creștini uită pentru un moment că copiii lor sunt o parte din ei înșiși! Mâna creatoare a lui Dumnezeu i-a făcut pentru aceasta, și ceea ce Creatorul a unit nu va despărți Salvatorul. De aceea găsim mereu în Scriptură că Dumnezeu leagă pe om cu casa sa. „Tu și casa ta” (Faptele apostolilor 16.31) este un cuvânt cu înțeles practic adânc. El include urmările cele mai importante și conține mângâiere deplină pentru fiecare inimă de părinte creștin; și noi avem voie să adăugăm, că neglijarea acestui adevăr a condus la cele mai triste urmări în mii de familii.

Har nu înseamnă să tolerezi totul

Vai, cât de mulți părinți creștini au permis copiilor lor, urmare aplicării pe deplin greșite a învățaturii despre har, să crească în egoism și în asemănare cu lumea! Și în timp ce au făcut aceasta s-au consolată cu gândul că ei nu ar putea face nimic și că Dumnezeu la timpul Său va mântui pe copiii lor, dacă de altfel sunt cuprinși în planul Său veșnic. Ei au pierdut realmente din vedere marele adevăr practic, că Dumnezeu, care a hotărât sfârșitul, arată și mijloacele prin care se ajunge la final, și că este cea mai mare nebunie să vrei să ajungi la sfârșit fără să folosești vreunul din acele mijloace.

Privilegiu și obligație a părinților

Înseamnă aceasta că toți copiii părinților creștini în mod necesar aparțin numărului aleșilor lui Dumnezeu, că ei neapărat vor fi mântuiți și că vina este numai la părinți, dacă ei merg la

pierzare? Nicidecum așa ceva! În privința aceasta nu știm nimic despre planurile și hotărârile veșnice ale lui Dumnezeu. Numai Lui Îi sunt cunoscute toate lucrările Sale începând de la întemeierea lumii. Nici un ochi muritor nu a avut vreodată o privire în cartea planurilor tainice ale lui Dumnezeu. Dimensiunea expresiei „tu și casa ta” nu se întinde așa de departe. Cu toate acestea ea ne învață două lucruri deosebit de importante. Mai întâi ne face cunoscut un privilegiu prețios, dar apoi și o responsabilitate sfântă. Fără îndoială este privilegiul tuturor părinților creștini să se bazeze pe Dumnezeu cu privire la copiii lor; totodată este obligația lor clară, să-i educe pentru Dumnezeu.

Acestea sunt cele două laturi ale acestei probleme importante. Cuvântul Lui Dumnezeu nu desparte niciodată pe tatăl casei de casa sa. „Astăzi a venit mântuirea în casa aceasta” – „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta.” (Luca 19.9; Faptele apostolilor 16.31). Noi trebuie să acționăm după acest principiu important și fără ezitare trebuie să ne așezăm pe terenul lui Dumnezeu pentru copiii noștri și să-i educăm cu grijă pentru El, iar rezultatul îl lăsăm în seama Lui.

Numai ramurile tinere sunt maleabile

Noi trebuie să începem de la prima respirație a copiilor noștri și să continuăm această educare a lor după acest principiu săptămână de săptămână, lună de lună, an de an. Așa cum un grădinar iscusit și grijuliu îndreaptă pomișorii lui fructiferi, cât sunt încă tineri și mlădioși, de-a lungul zidului, ca să aibă parte de razele de soare înviorătoare și dătătoare de căldură, tot așa și noi ar trebui să formăm copiii noștri, atâta timp cât sunt tineri și primitivi, pentru Dumnezeu. Nu ar fi o nebunie dacă acel grădinar ar aștepta până când ramurile au îmbătrânit și au devenit noduroase? Să vrei atunci să le îndoii și să le dai o direcție, aceasta ar fi un efort zadarnic. Și tot așa s-ar dovedi cel mai înalt grad de lipsă de înțelepciune și de nebunie, dacă noi ani la rând am vrut să lăsăm copiii noștri să-i formeze mâna lui satan, a lumii și a păcatului, și abia apoi să începem cu educarea lor pentru Domnul.

Credința nu se moștenește

Dar să nu fim greșit înțeleși! Nicidecum nu ne gândim că harul s-ar moșteni sau că prin anumite acțiuni sau prin educare am putea face copiii să devină creștini. Nicidecum așa ceva! Copiii părinților creștini trebuie la fel ca și ceilalți să se nască din apă și din Duh, căci altfel nu pot să vadă Împărăția lui Dumnezeu, și nici să intre în ea. Toate acestea sunt așa de clare, cum numai Scriptura o poate face; dar tot așa de clar și precis vorbește Scriptura pe de altă parte despre obligațiile părinților să-și crească copiii „în disciplina și sub musturarea Domnului” (Efeseni 6.4).

Valoarea învățării pe de rost

Ce înseamnă aceste cuvinte? În ce constă această educare? Acestea sunt cu adevărat întrebări importante pentru inima și conștiința tuturor părinților creștini. Este de temut că puțini dintre noi înțeleg cu adevărat ce este educarea creștină și cum ea trebuie făcută. Ea *nu* constă în

aceea că noi punem pe copiii noștri să învețe pe de rost o mulțime de versete biblice și cântări spirituale și totodată să facem din Biblie o carte de teme pentru ei. Cu toate că este foarte bine să întipărim în mintea copilului versete biblice și cântări bune, trebuie totuși să ne ferim să facem creștinismul pentru copil o chestiune împovărătoare, obositoare.

Să atragem inima copilului la Hristos

Deci ce trebuie să facem? Să înconjurăm pe copiii noștri cu o atmosferă pe deplin creștină. Ei ar trebui să inspire permanent aerul curat al noii creații și să vadă în părinții lor roadele minunate ale unei vieți spirituale – dragoste, pace, curăție, gingășie, amabilitate, altruism, răbdare și o purtare de grijă plină de dragoste față de alții. Aceste lucruri exercită o influență morală puternică asupra sufletului primitiv al copilului, și cu siguranță Duhul lui Dumnezeu le va folosi ca să atragă inima lui spre Hristos, spre punctul central și de început al tuturor acestor însușiri plăcute.

Suntem noi modele bune?

Pe de altă parte, cine ar putea descrie efectul distrugător, care trebuie să se exercite asupra copiilor noștri, când ei descoperă la noi egoism, mânie, asemănare cu lumea sau dacă ei constată că noi năzuim după bunuri pământești? Vom putea noi să scoatem pe copiii noștri din Egipt, dacă principiile și obiceiurile Egiptului se văd în toată comportarea noastră? Probabil le spunem că noi nu aparținem lumii, că ea este o pustie pentru noi și noi ne aflăm în călătorie spre Canaanul ceresc; dar la ce folosește aceasta, dacă drumurile noastre, ce facem și ce nu facem stau în totală contradicție cu mărturisirea noastră? Copiii noștri vor descoperi curând această contradicție; ei au un ochi foarte ager în privința aceasta. Și cât de fatale și nimicitoare sunt urmările putem vedea în fiecare zi.

Probabil că ni se va replica, copiii sunt totuși răspunzători, chiar dacă părinții nu își îndeplinesc menirea. Aceasta este adevărat; dar poate aceasta să scuze chiar și numai pentru un moment pe astfel de părinți, sau să le micșoreze responsabilitatea? Este grav pentru noi dacă scoatem în evidență responsabilitatea copiilor noștri în timp ce noi nu am corespuns responsabilității noastre. Fără îndoială copiii noștri sunt răspunzători; dar și noi suntem răspunzători. Și dacă noi omitem să oferim copiilor noștri dovezile vii și incontestabile, că noi am părăsit pentru totdeauna Egiptul, să ne mai mirăm atunci că ei rămân acolo? La ce folosește să vorbești despre pustie sau despre Canaan, în timp ce întreaga noastră viață trădează prezența duhului lumii?

Viața noastră vorbește un limbaj mai pătrunzător decât cuvintele noastre, și viața dovedește cuvintele noastre că sunt minciuni. Copiii noștri judecă însă în mod normal după comportarea noastră, nu după vorbirea buzelor noastre. Dacă cele două nu sunt în concordanță, ce altceva se poate produce în copiii noștri decât numai aversiune împotriva oricărei instruirii spirituale. Nu vor gândi ei atunci și că creștinismul este o simplă aparență?

Cât de deosebit de serios sunt toate acestea! Cum ar trebui toți părinții creștini să se verifice cu sinceritate în prezența lui Dumnezeu, dacă ei într-adevăr își educă copiii în dependența de Dumnezeu și în toate privințele le sunt un model credincios!

Să obișnuiești copilul să asculte

Problema educării copiilor noștri este mult mai importantă decât pare să fie pentru unii dintre noi. Numai puterea Duhului Sfânt ne poate face în aceste ultime zile grele apti pentru lucrarea importantă și sfântă. Însă harul lui Dumnezeu este suficient și în această privință. Noi putem avea încrederea deplină, că Dumnezeu va binecuvânta eforturile noastre cele mai slabe, dacă noi dorim sincer să scoatem copiii noștri din Egipt. Însă aceste eforturi trebuie să aibă loc, și anume cu hotărârea reală și serioasă a inimii noastre.

Totodată dorim aici cu toată dragostea frățească să amintim tuturor părinților creștini, cât de important este să-i obișnuim pe copiii noștri cu ascultarea necondiționată, începând din tinerețea cea mai fragedă. Credem că în această privință mulți dintre noi fac multe greșeli și în privința aceasta trebuie să ne judecăm și să ne smerim înaintea lui Dumnezeu. Din cauza unei afecțiuni false sau și din cauza neglijenței lăsăm deseori pe copiii noștri să facă ce vor și ce le place; și dacă le-am permis odată să meargă pe acest drum, atunci ei vor înainta cu pași mari pe el. Și care este sfârșitul acestui drum? Unul deosebit de trist! Cum au ajuns unii fii pe acest drum să disprețuiască muștrările părinților lor, să respingă total autoritatea lor, să calce în picioare ordinea sfântă a lui Dumnezeu și să facă cercul familiar scena unor reprezentări de deplâns!

Nu trebuie să spunem cât de îngrozitor este aceasta și cât de mult stă în contradicție cu gândurile lui Dumnezeu, așa cum El ni le-a revelat în Cuvântul Său. Dar părinții unor astfel de copii nu au nimic să-și reproșeze? Dumnezeu a dat frâiele guvernării și nuiaua autorității în mâinile părinților; dacă din neglijență ei lasă să le scape aceste frâie din mâini sau din afecțiuni false și slăbiciune nu folosesc nuiaua, să ne mirăm atunci de rezultate? O educare bună exercită o influență nespuse de mare asupra caracterului și sufletului copilului. Putem stabili ca o regulă – cu toate că aici și acolo pot exista excepții – că mai mult sau mai puțin copiii noștri vor fi, ceea ce noi facem din ei. Dacă îi ținem ascultători, atunci vor fi ascultători; dacă le permitem să facă ce vor, rezultatul va fi contrar.

Echilibru: severitate și dragoste

Să tragem atunci puternic frâiele și să folosim neîncetat nuiaua? Nicidecum. Un tratament prea aspru este la fel de greșit ca și unul cu multă afectivitate. Un copil trebuie învățat din cea mai fragedă tinerețe, că părinții lui îi vor binele suprem, dar și că voia părinților trebuie împlinită în orice împrejurare. Nimic nu este mai simplu decât aceasta. Pentru un copil bine educat este suficientă o privire sau un cuvânt, ca să-l rețină de la lucruri greșite. Adevărata taină a unei educări de succes constă după părerea noastră în folosirea corectă a severității și afecțiunii. Dacă părinți mențin de la început autoritatea lor, atunci ei pot dovedi dragoste și afecțiune cât de mult dorește inima lor. Dacă copilul primește cu adevărat sentimentul și

conștientizarea că frâul și nuiua stau sub călăuzirea unei sentințe sănătoase și a dragostei adevărate, atunci el se va lăsa relativ ușor educat.

Cu un cuvânt: fermitatea și dragostea afectivă sunt cele două principii esențiale ale unei educări sănătoase – o fermitate care niciodată nu se lasă zguduită prin egoismul copilului și nici prin sentimentul afectivității false, și o dragoste care corespunde oricărei nevoi adevărate și oricărei dorințe justificate a copilului. Tot așa procedează și Tatăl nostru ceresc cu noi, și în privința aceasta, ca în toate celelalte privințe, El este modelul nostru desăvârșit.

După cum este scris: „Copii, ascultați de părinții voștri în toate”, tot așa stă scris și: „Taților, nu-i întărați pe copiii voștri, ca să nu fie descurajați” (Coloseni 3.20,21). Și dacă într-un alt loc se spune: „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, pentru că aceasta este drept”, atunci se adaugă imediat: „Și voi, taților, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în disciplina și sub musturarea Domnului” (Efeseni 6.1,4). Pe scurt, copilul trebuie să învețe să asculte, însă totodată copilul ascultător trebuie să savureze privilegiul de a umbla în lumina soarelui afecțiunii părintești. Aceasta este părerea noastră despre educația creștină.

Sperăm înaintea Domnului, că studiile de mai sus sunt spre binecuvântarea inimilor și conștiințelor multor părinți creștini, ca să trezească în ei cunoștința adâncă despre responsabilitatea mare și sfântă pe care o au cu privire la copiii lor.

Extras din „Das Gebot Jehovas und die Einwürfe Satans“
în *Botschafter des Heils in Christus*, 1883, pag. 226–234,
Titlurile intermediare sunt introduse de SoundWords;
Titlul original în engleză: „Jehovah’s Demand and Satan’s Objections“
în *Miscellaneous Writings*, vol. 6.